

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše a JUDr. Faisala Husseiniho ve věci

žalobce: P. Š.
zastoupený advokátem JUDr. Janem Klailem
sídlem Lukavická 22, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: Velitel vzdušných sil
sídlem Vítězné náměstí 1500/5, 160 01 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2019, č. j. MO 205164/2019-3031,

takto:

- I. Rozhodnutí Velitele vzdušných sil ze dne 11. 7. 2019, č. j. MO 205164/2019-3031, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 27 684 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Jana Klaila do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí velitele vojenského útvaru 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou, ze dne 17. 1. 2019, č. j. MO 20384/2019-2427, jímž bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o doplacení platu s příslušenstvím za období,

kdy byl žalobce určován k plnění úkolů Letecké pátrací a záchranné služby („SAR“) tak, že se žádosti zčásti vyhovuje a žalobci se podle § 10 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů, přiznává odměna za práci přesčas ve výši 117 410 Kč společně s ročním úrokem z prodlení v zákonné výši z částky odpovídající jednotlivým nedoplatkům měsíčních platů žalobce, a to vždy od data splatnosti takového nedoplatku do jeho uhrazení, s tím, že přiznaná částka bude vyplacena do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; ve zbylém rozsahu prvostupňový orgán žádost žalobce zamítl. Současně prvostupňový orgán podle § 161 odst. 1 a 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), zčásti nevyhověl žádosti žalobce, neboť rozhodl, že nároky uplatněné žádostí za dobu do 15. 8. 2005 jsou promlčeny.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce namítá, že mu v rozhodném období nebyla nadřízeným velitelem nikdy nařízena služební pohotovost, ale vždy výkon 24 hodinové nepřetržité služby. Nebyl ani dán důležitý zájem služby pro nařízení pohotovosti.
3. Dále žalobce namítá věcnou nesprávnost správních rozhodnutí, neboť vycházejí z nesprávných skutkových závěrů o náplni pracovní činnosti žalobce a nesprávně dovozují zákonnost přiznané odměny za pracovní pohotovost a práci přesčas namísto za výkon služby. Podle žalobce nebyly naplněny zákonné podmínky pro vykazování vykonávané práce jako pracovní pohotovosti. Vykonávané činnosti v rámci nařízené služební pohotovosti byly podle žalobce v zásadě shodné s činnostmi nařizovanými při výkonu služby.
4. Ve zbytku žaloby žalobce brojí proti závěrům o promlčení části uplatněného nároku.
5. Svoji argumentaci žalobce rozhojnil v podané replice.
6. Ve vyjádření ze dne 25. 2. 2021 žalobce reagoval na rozsudek zdejšího soudu vydaný ve skutkově a právně obdobné věci vedené pod sp. zn. 62 Ad 18/2019, s tím, že má za to, že v daném rozsudku zdejší soud nesprávně nezohlednil, že služební pohotovost vůbec nebyla nařízena.
7. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
9. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Ústní jednání před soudem

10. Ve věci proběhlo dne 13. 10. 2021 ústní jednání před soudem.
11. Soud k tomuto ústnímu jednání uvádí, že se souhlasem stran jednání proběhlo ve zkrácené podobě, kdy své přednesy žalobce a žalovaný v plné míře uskutečnili v rámci jednání dne 13. 10. 2021 v řízení vedeném pod sp. zn. 29 Ad 8/2019. Dokazování soud také detailně provedl v řízení vedeném pod sp. zn. 29 Ad 8/2019, přičemž účastníci řízení, jimž byly

tyto důkazy již známy, v nynějším řízení v podrobnostech souhlasili s „odkazem“ na dokazování ve věci sp. zn. 29 Ad 8/2019.

12. Krajský soud tak pro úplnost konstatuje, že v rámci ústního jednání ve věci sp. zn. 29 Ad 8/2019 postupoval soud a účastníci řízení takto:
13. Žalobce odkázal na svá písemná podání a podání a zároveň z nich zdůraznil čtyři okruhy námitek: i) Dle názoru žalobce nemohlo dojít k nařízení služební pohotovosti dle zákona o vojácích z povolání, neboť tu nebyl žádný relevantní rozkaz – jím nemohl být organizační rozkaz, který byl určen toliko velitelům a náčelníkům pro účely organizace celého roku (tímto rozkazem by také bylo nepřipustně zasahováno do velitelské pravomoci příslušného velitele). Taktéž absentoval důležitý zájem služby. ii) Dle žalobce je třeba vzít v potaz, že v době služby a v době pohotovosti podléhá voják odlišnému velení. iii) V případě režimu pohotovosti nemohly být splněny požadavky předpisu Let-1-1, konkrétně čl. 204 upravujícího dobu přípravu na let v délce alespoň jedné hodiny. iv) Za popsané situace nemohl být splněn ani požadavek na dobu odpočinku mezi směnami.
14. Ohledně dalších nedostatků napadeného rozhodnutí žalobce poukázal na to, že služební orgány vytvořily úmyslně systém, jehož cílem bylo krácení „zaměstnanců“ na jejich platových nárocích. Z toho lze dovozovat úmyslné způsobení škody s tím odpovídajícími důsledky ohledně běhu promlčecích lhůt. Nadto se žalovaný opomněl ve svém rozhodnutí vypořádat s rozšířením žalobcovy žádosti, které žalobce uplatnil.
15. Své námitky žalobce dále rozvedl. Znovu zdůraznil, že organizační rozkaz není určen jednotlivým vojákům, nýbrž veliteli, což plyne už z preambule tohoto rozkazu. K vojákovi se takový rozkaz ani nedostává. Předmětem přílohy č. 6 příslušného organizačního rozkazu navíc není nařízení služební pohotovosti, ale nic víc než nařízení velitele, jakým způsobem bude 24hodinová služba odměňována, resp. pro účely odměňování rozepisována. Nebyl tu tak dán konkrétní rozkaz velitele konkrétnímu vojákovi. S ohledem na tyto skutečnosti tak dotčení vojáci vůbec nevěděli, zda jim byla nařízena nějaká pohotovost. Nadto služební pohotovost může nařizovat jen kmenový velitel.
16. V návaznosti na svou argumentaci, a v reakci na související soudní rozhodnutí, která právně a skutkově obdobná rozhodnutí žalovaného rušila „toliko“ pro nepřezkoumatelnost, apeloval žalobce na to, aby nyní soud ve věci rozhodl věcně, zavázal služební orgán jednoznačným právním názorem a tím zamezil dalšímu procesnímu ping-pongu, který ve věci hrozí.
17. Žalovaný při jednání naopak navrhl, aby soud žalobu zamítl. Rovněž odkázal na svá písemná podání ve věci (resp. napadené rozhodnutí), přičemž vyjádřil názor, že příslušnými rozkazy, ve spojení s relevantními směrnicemi, žalobci a dalším vojákům ve srovnatelném postavení byla nařízena služební pohotovost. Pokud snad původně některé potřebné dokumenty chyběly (týká se to např. ústních rozkazů, jimiž měla být pohotovost nařizována), pak ty byly nahrazeny provedenými výsledky svědků, z nichž rozhodné skutečnosti vyplynuly. Žalobce a další vojáci ve srovnatelném postavení tak věděli, že jim výkon práce byl organizován v režimu 12 hodin služba a 12 hodin pohotovost. Přestože se v dané záležitosti jednalo o řízení o žádosti, nedoložil žalobce a další vojáci domáhající se téhož, jakou práci a co vykonávali v době pohotovosti. Ve správním spise se také nenachází nic k tomu, že by žalobce svou žádost rozšířil, přičemž po tak dlouhé době je problematické, aby služební orgán v souvislosti s tím něco prokazoval.

18. K návrhu žalobce provedl soud důkazy v podobě materiálů, které nebyly obsahem správního spisu (neprováděl tedy k důkazy ty listiny nacházející se ve spise ve fyzické podobě nebo ty, které žalobce v rámci správního řízení předložil v elektronické podobě na CD, a které soudu předal při jednání). Předně se jednalo o Směrnici pro činnost LZS z 27. 11. 2019, č. j. MO 340202/2019-8407 (dále jen „Směrnice LZS 2019“), která nahradila předcházející úpravu zajišťování předmětné letecké záchranné služby. Zde žalobce poukazoval na to, že tato nová úprava již neobsahuje členění na dobu služby a dobu pohotovosti. Dále šlo o kopie knih „Předání a převzetí služeb LZS a SAR“ za roky 2006 a 2008, a kopie zápisníků letu – vybrané údaje za roky 2005 až 2008. Z těch pak žalobce dovozoval, že k letům docházelo i v rámci „pohotovosti“, naopak však skutečnosti neodpovídá tvrzení žalovaného, že by v takovém případě došlo k vystřídání posádek vrtulníků nebo jiných členů směny. Dále soud k důkazu provedl organizační rozkaz velitele Vojenského útvaru 4574 ze dne 2. 1. 2007, č. 1/2017, který se ve správním spise nacházel pouze v podobě první strany a části přílohy č. 6 (tímto rozkazem chtěl žalobce prokázat, že organizační rozkaz směřoval toliko vůči jednotlivým velitelům a náčelníkům, kdy příloha č. 6 řešila toliko rozepisování služeb či směn pro účely platového ohodnocení). Soud provedl též přílohu č. 2 k organizačnímu rozkazu č. 1/2006 („233. VRTULNÍKOVÁ LETKA – odloučená část Plzeň-Líně“), a to v rozsahu žalobcem zdůrazňovaných a předložených článků 28 („Inženýrské letecké zabezpečení“) a 40 („Proviantní zabezpečení“) – dle nich měly být nařizovány „nepřetržité směny LPZS“, resp. nepřetržité služby v LZS a LPZS Líně, a to v rámci 24hodinové nepřetržité směny, což mělo zakládat nárok na „*bezplatné stravování při nepřetržitých službách*“. Konečně soud k důkazu provedl také rozkaz velitele Vojenského útvaru 4574 ze dne 16. 1. 2008, č. 12/2008 (jím zamýšlel žalobce doložit, že v případě „řádného“ rozkazu jsou pohotovosti či směny nařizovány tak, že je určen jmenovitě konkrétní voják, a to supřesněním podoby služby či pohotovosti, přičemž obdobným způsobem jsou řešeny i další otázky, jako je např. náhradní volno, služební volno při překážkách ve službě apod.).

V. Posouzení věci soudem

19. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
20. Krajský soud napadené rozhodnutí přezkoumával v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
21. Jádrem sporu mezi žalobcem a žalovaným je otázka zákonnosti nařízené služební pohotovosti a povaha činností, které žalobce v rámci služební pohotovosti vykonával, a jejich „podobnost“ s činnostmi nařizovanými v rámci výkonu služby.

IV. a) Zákonnost nařízení služební pohotovosti a posouzení žalobcových platových nároků

22. Žalobce ve vztahu k (ne)zákonnosti nařízené služební pohotovosti brojí především proti nenaplnění zákonné podmínky pro její nařízení a také proti způsobu, jakým byla nařizována – organizačními rozkazy velitele vojenského útvaru na celý rok bez určení konkrétní osoby a konkrétního dne služební pohotovosti.
23. Podle § 30 odst. 1 zákona o vojácích z povolání vyžaduje-li to důležitý zájem služby, může nadřízený nařídít vojákovi služební pohotovost.

24. Podle § 30 odst. 2 zákona o vojácích z povolání se služební pohotovostí rozumí přítomnost vojáka na stanoveném místě výkonu služby nebo na jiných místech, která určí nadřízený, a to mimo dobu služby, a připravenost zahájit plnění služebních úkolů na určeném místě a v určeném čase. Voják je povinen se po dobu služební pohotovosti zdržet jednání, které by mu znemožnilo přijetí pokynu a případný výkon služby.
25. Podstatou služební pohotovosti je zajištění připravenosti určitého počtu vojáků pro případ potřeby nasazení vyššího počtu vojáků, než jaký je potřeba pro zajištění běžného provozu vojáků ve výkonu služby, popř. připravenost vojáka konat službu v případě neodkladné potřeby. Vojáci zapojení v rozhodnou dobu do pohotovostního systému nejsou ve výkonu služby, tj. aktuálně nevykonávají služební úkoly, nýbrž jsou armádě k dispozici pro případ, že budou k plnění služebních úkolů povoláni; v takovém případě mají povinnost se dostavit k plnění služebních úkolů na místo dle pokynů operačního důstojníka. Jde tedy v materiálním smyslu o pohotovost dotčených vojáků, tedy o určité omezení vojáků v době, kdy nejsou ve výkonu služby, přičemž míra tohoto omezení může být různá.
26. Pokud jde o otázku, zda byla žalobci nařízena pohotovost na pracovišti, zde správní orgány odkazují na organizační rozkazy, které měly být vydávány vždy na konkrétní kalendářní rok a vymezovat mj. časové rozdělení výkonu služby na výkon služby a pohotovost na pracovišti. Současně správní orgány odkazují na denní rozkazy, kterými měl být žalobce, stejně jako ostatní vojáci, zařazován do služeb SAR na konkrétní dny, a to vždy v čl. 1 konkrétního denního rozkazu s názvem „*Služby – určení*“. Podle správních orgánů byla organizačním rozkazem, ve spojení s konkrétním denním rozkazem, nařízena konkrétní osobě služební pohotovost, vykonávaná v místě běžného výkonu služby.
27. Součástí správního spisu je kopie organizačního rozkazu č. 1 ze dne 2. 1. 2007 velitele vojenského útvaru 4574, konkrétně jeho titulní strany a přílohy č. 6 (strany 26 organizačního rozkazu), která se dle úvodní strany organizačního rozkazu zabývá peněžními a časovými náhradami; v této příloze je uvedeno „*Stanovení časového rozvrhu směny LPZS Přerov, LPZS a LZS Plzeň-Líně*“ v tabulce tak, že průběh směny je od 7:00 do 19:00 vymezen jako „*výkon směny*“, a od 19:00 do 7:00 dne následujícího jako „*pohotovost na pracovišti*“; dále v tabulce „*Přiznané náležitosti*“ je u údaje „*pracovní doba*“ uvedeno 8,5 hodiny, u údaje „*pohotovost na pracovišti*“ 12 hodin, a u údaje „*práci přesčas zapsat do evidence fondu 150 hodin*“ 3,5 hodiny. Současně je uvedeno, že výše stanovené časové rozvrhy nabývají platnosti dnem 1. 1. 2007. Dále je v kopii strany 26 (přílohy č. 6) předmětného organizačního rozkazu uvedeno: „*nařizují dnem 1. 4. 2007 zabezpečit LPZS s LZS následovně: LPZS zabezpečovat z letiště Přerov a Plzeň-Líně vrtulníky W3A Sokol; složení LPZS a LZS: osádky vrtulníků, technik vrtulníku, příslušník skupiny záchranné a výsadkové přípravy (pouze LPZS); harmonogram plnění úkolů směny: 7:00 hod nástup směny, 7:00 hod – 7:30 hod pravidelná pracovní doba (přebírání směny), 7:30 hod – 15:30 hod pravidelná pracovní doba (plnění úkolů LPZS), 15:30 hod – 19:00 hod přesun pravidelné prac. doby, 19:00 hod – 7:00 hod pohotovost na pracovišti, 7:00 hod – 7:30 hod pravidelná pracovní doba (předávání směny); organizační pokyny: Velitel 233. vtl. zabezpečí uveřejnění plánu pracovní doby příslušníků letky zařazovaných do LPZS ve svém rozkaze, velitel 232. vtl. a náčelník skupiny záchranné a výsadkové přípravy v rozkaze velitele 23. zVrL vždy týden dopředu (poslední prac. den v týdnu – na týden následující). Týden následující (po odpracování plánovaného týdne), uveřejní skutečně odpracovanou dobu.*“.

28. Dále správní spis obsahuje kopii titulní strany organizačního rozkazu č. 1 ze dne 2. 1. 2008 velitele vojenského útvaru 4574 a jeho další strany, na které je uveden text s nadpisem: „*Úprava pracovní doby a odpočinku občanských zaměstnanců 23. základny vrtulníkového letectva v souvislosti s odchylkami dle Nařízení vlády č. 182/2007 a 589/2006 Sb.*“, k tomu je dále uvedena konkrétně úprava vztahující se k vojenskému hasičskému záchrannému sboru letiště a zaměstnancům zajišťujícím provozní služby letiště. Dále je připojena tabulka, v níž je ve vztahu k rozdělení směny resp. doby služby LPZS (jmenovitě „*LPZS stanoviště Přerov*“) uvedeno: zahájení služby 7,00 a konec služby 19,00 a 7,30, délka směny 12,0 a 0,5, a v kolonce poznámka „*12 hodin pracovní pohotovost od 19,00 do 7,00 hodin*“.
29. Rovněž je ve správním spisu kopie titulní strany organizačního rozkazu č. 200 ze dne 30. 9. 2008 velitele vojenského útvaru 4574 a k tomu kopie přílohy č. 1 (strany 6), která se dle úvodní strany organizačního rozkazu zabývá organizovaností a kázní; na této listině je kromě úpravy týkající se zaměstnanců zajišťujících provozní služby letiště uvedena tabulka, v níž je ve vztahu k rozdělení směny resp. doby služby LPZS (záchranař, technik) uvedeno jako čas zahájení směny 9,00, ukončení služby 10,00 dalšího dne, délka služby/směny 25, a v kolonce poznámka „*Z toho 12 hod. pohotovost na pracovišti*“.
30. Pokud jde o denní rozkazy, tak prvostupňový orgán odkazuje příkladmo na na denní rozkaz č. 12 ze dne 16. 1. 2008 velitele vojenského útvaru 4574, denní rozkaz velitele vojenského útvaru 4574 č. 13 ze dne 18. 1. 2007, či na rozkazy (výpisy z nich) velitele 233. vrtulníkové letky Líně č. 118/2005, č. 48/2006, č. 27/2007 a č. 40/2008. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje příkladmo na denní rozkaz č. 13 ze dne 18. 1. 2007 velitele vojenského útvaru 4574. Ve správním spise se nachází kopie denních rozkazů (výpisy z nich) velitele 233. vrtulníkové letky Líně Ev. č. 366/1-22/110 ze dne 19. 9. 2005; Ev. č. 366/1-25/31 ze dne 13. 3. 2006; Ev. č. 366/1-28/34 ze dne 19. 3. 2007 či Ev. č. 366/1-31/89 ze dne 11. 8. 2008. Rozkazy zmiňované správními orgány ve spise obsaženy nejsou.
31. Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí také uvedl, že „*Žadatel byl stejně jako ostatní vojáci zařazován do směn SAR (zkratka v dokumentaci uváděna jako LPZS – letecká pátrací a záchranná služba) na konkrétní dny denními rozkazy velitele 233. vrtulníkové letky Líně, a to vždy v Čl. 1 toho kterého denního rozkazu s názvem ‚Určení služeb‘ obsahujícího určení ‚Hotovost LZS a LPZS Líně na vyčleněné dny určují službu takto‘. Veškeré denní rozkazy velitele 233. vrtulníkové letky Líně za rozhodné období tři let zpětně od data podání žádosti byly nadepsaným služebním orgánem překontrolovány a potvrzena jejich správnost. Jejich podrobný výčet obsahuje vyhodnocení zpracované ze strany určeného příslušníka VÚ 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Olavou. Toto vyhodnocení stvrzuje soulad znění jednotlivých denních rozkazů velitele 233. vrtulníkové letky Líně obsahujících určení žadatele do LPZS-SAR s denními rozkazy uvedenými jako příklad ve spise, ve kterých je žadatel takto uveden. Vzhledem k totožnosti denních rozkazů velitele 233. vrtulníkové letky Líně založených ve spise s ostatními denními rozkazy zkontrolovanými a uvedenými v přiloženém vyhodnocení, nebylo dle názoru správního orgánu nutné kopírovat, ověřovat a ukládat veškeré tyto denní rozkazy do spisu jako podklady pro vydání rozhodnutí správního orgánu. Správnímu orgánu pro posouzení a rozhodnutí celé věci stačilo tedy zhodnocení denních rozkazů velitele VÚ Přerov založených ve spise.“.*
32. K tomu zdejší soud dále uvádí, že součástí správního spisu je dokument „*Vyhodnocení zařazení kpt. Ing. P. Š. podle zveřejňovaných denních rozkazů k výkonu služeb LZS a LPZS u 223. Vrtulníkové letky Líně - VÚ 4574 Líně za období zpětně tři let, od podání ‚Žádosti o náhradu škody na ušlé mzdě‘, tj. ze dne 14. 8. 2008.*“ Tento dokument obsahuje přehled

rozkazů s uvedením data jejich vydání, služby – LZS či LPZS, a datum nástupu služby. Nejstarší datum z takto uvedených rozkazů je 15. 8. 2005 (rozkaz 95/2005 pro výkon služby u LZS a LPZS dne 16. 8. 2005), nejnovější 25. 8. 2008 (rozkaz 93/2008 pro výkon služby LPZS dne 30. 8. 2008). Dále se ve správním spise nachází rozkazy velitele 233. vrtulníkové letky Líně, kde jsou v čl. 1 „určení služeb“ vymezeny služby pro hotovost LZS a LPZS Líně na jednotlivé dny, a to po týdnech. Žalobce je v těchto rozkazech uveden u LZS nebo LPZS jako PL. Ve vztahu k žalobci a jeho zařazení však z těchto rozkazů neplyne ničeho ohledně rozvržení doby služby a pohotovosti.

33. Z prvostupňového rozhodnutí dále plyne, že doba služební pohotovosti byla určena organizačním rozkazem velitele vydaným v souladu se Směrnicí pro činnost LZS a SAR 233. vrtulníkové letky č. j. 42-9/2006-2802/J3, a že podle provedených výsledků vedoucí funkcionáři útvaru museli při tvorbě organizačních rozkazů pokaždé vycházet z této směrnice, ze které navíc jednoznačně vyplývá, že doba výkonu nepřetržité služby člena posádky SAR a LZS se stanovuje v souladu s čl. 78 předpisu Let-1-1 na dobu maximálně 12 hodin. Žalovaný k tomu poté dále uvedl, že ačkoliv směrnice byla přijata 17. 1. 2006, z výpovědi svědků Ing. J. J., Ing. P. Š. a Ing. M. P. jednoznačně vyplývá, že výkon služby SAR a LZS byl zajišťován v režimu 12/12 též před rokem 2006, jistě též v létě roku 2005, tedy v období, do kterého spadají první uplatnitelné nároky žalobce.
34. Zdejší soud k tomu uvádí, že správní spis obsahuje Směrnici pro činnost LZS a SAR 233. vrtulníkové letky ze dne 17. 1. 2006, č. j. 42-9/2006-2802/J3. Podle čl. 6.2. uvedené směrnice je doba výkonu služby člena posádky SAR a LZS určena rozkazem velitele 233. letky. Podle čl. 6.2 písm. a) se doba výkonu nepřetržité služby člena posádky SAR a LZS stanovuje v souladu s předpisem Let-1-1 čl. 78 na dobu maximálně 12 hodin. Podle čl. 6.2 písm. b) se služební pohotovost člena posádky SAR a LZS stanovuje v souladu s ustanovením § 30 zákona o vojácích z povolání na dobu 12 hodin bezprostředně navazující na dobu výkonu nepřetržité služby člena posádky SAR a LZS uvedené v odst. a) a vykonává se v místnostech určených k odpočinku na služebně posádek SAR a LZS.
35. Pokud jde o předpis Let-1-1, jeho kopie byla obsažena v příloze podání žalobce ze dne 14. 11. 2012 „Vyjádření účastníka po nahlédnutí do spisu s důkazními návrhy“. Z čl. 78 předpisu Let-1-1 plyne, že doba nepřetržité služby člena základní posádky letadla může činit nejvýše 14 hodin pro člena základní posádky, 16 hodin pro člena zesílené posádky, 18 hodin pro člena zdvojené posádky.
36. Zdejší soud s ohledem na výše shrnuté skutkové podklady konstatuje, že pokud prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že „Služební orgán po posouzení jednotlivých podkladů a v jejich vzájemné souvislosti bezpochyby zjistil, že v době od 14. srpna 2005 do 30. září 2008 byl žadatel zařazován do služeb SAR (LPZS) rozdělených na každý den vždy na 12 hodin výkonu služby v době od 7:00 do 19:00 a na 12 hodin pohotovosti v době od 19:00 do 7:00 následujícího dne. Dělo se tak prostřednictvím jednotlivých denních rozkazů velitele VÚ 4574 Přerov ve spojení s organizačním rozkazem č. 01 vydávaným velitelem VÚ 4574 Přerov na období celého roku.“, tak správním spisem neprochází žádný organizační rozkaz týkající se let 2005 a 2006, kterým by byla nařízena služební pohotovost. Současně, k formě nařizování služebních pohotovostí prvostupňový orgán také uvedl, že žalobce „v určité části svých vyjádření sám potvrzuje, že mu byla nad rámec výše zmíněných písemných rozkazů, nařizována služební pohotovost také ústními pokyny nadřízených, dle jeho názoru však v rozporu se zákonem a v rozporu s podstatou služby SAR, kterou je možné zajistit se všemi náležitostmi pouze výkonem služby a nikoliv výkonem služební pohotovosti“, a dále, že

„žadatel a jeho spolupracovníci byli jednotlivými denními rozkazy velitele útvaru ve spojení s organizačním rozkazem velitele útvaru, příslušnými směrnicemi a ústními pokyny nadřízených určování do 12hodinového výkonu služby a na něj navazující 12hodinové pohotovosti na pracovišti“, a konečně, že „Služební pohotovost byla nařízena velitelem útvaru v rámci jím vydávaného organizačního rozkazu na celý kalendářní rok v souladu se Směrnicí pro činnost LZS a SAR, stejně tak ji určoval velící důstojník ústní formou, jak vyplývá z vyjádření žadatele. V době služební pohotovosti nebyly ukládány žádné další úkoly“ (pozn. KS v Brně: zvýraznění původní). Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí s odkazem na závěry prvostupňového orgánu uvedl, že „Podrobný harmonogram, začátek a konec služeb a jejich rozdělení na výkon služby a výkon služební pohotovosti obsahoval organizační rozkaz vydávaný velitelem útvaru na každý kalendářní rok. Do 30. 11. 2005 byli jednotliví příslušníci nadto určováni do režimu 12/12 ústním rozkazem velitele Letky, přičemž po tomto datu jim byl uvedený režim potvrzován ze strany velitele Letky v jejich pracovních výkazech sloužících jako podklad pro výpočet jejich služebního platu. Jednotlivé letové posádky a pozemní personál byly na konkrétní dny určovány denním rozkazem velitele útvaru, přičemž průběh jejich služeb se řídil Směrnicí pro činnost LZS a SAR a časovým rozvrhem uvedeným v příloze organizačního rozkazu či přímo v tomto rozkazu. Jmenovité určování vojáků do služeb bez konkrétních podrobností o jejich průběhu a o rozdělení na režim 12/12 bylo u útvaru obvyklé.“

37. Podle zdejšího soudu není zjevné, jakou formou rozkazů byly v letech 2005 a 2006 služební pohotovosti nařizovány, tedy zda prostřednictvím písemných organizačních rozkazů, jako tomu bylo v případě organizačního rozkazu č. 1 ze dne 2. 1. 2007 (bez ohledu na to, že příloha č. 6, ze které nařízení pohotovosti plyne, je podle úvodní strany tohoto rozkazu označována jako „peněžní a časové náhrady“), či se jednalo o rozkazy ústní; podle zdejšího soudu z argumentace správních orgánů není zjevné, zda se jimi zmiňované ústní rozkazy týkaly nařizování služeb a pohotovostí, nebo zda takovými rozkazy byly určovány jednotlivé osoby resp. posádky na konkrétní dny (tedy denní či týdenní rozkazy). Na druhou stranu, žalobce nepochybně, že organizace směny resp. služby byla v letech 2005 až 2008 totožná (žalobce tvrdí, že se jednalo o službu vždy v délce 24 hodin, bez rozdílu či dělení tohoto časového úseku na službu a pohotovost v materiálním smyslu, správní orgány naopak argumentují rozdělením této doby na část služby a část pohotovosti po 12 hodinách, a to formálně i materiálně), nečiní tak ani správní orgány – z jejich argumentace také podle zdejšího soudu plyne, že po celé šetřené období 2005 až 2008 probíhala směna stejně, a lze tak existenci (ústních či písemných) rozkazů o takovém rozdělení směny po celé dotčené období předpokládat. Ostatně není ani sporu o dobách, kdy měl být žalobce přítomen na daném stanovišti z rozkazu nadřízeného, sporné je pouze, zda se jednalo (kromě služby) i o pohotovost, a co bylo případně jejím obsahem.
38. Zdejší soud dále uvádí, že ani ve vztahu k roku 2008 není zjevné, zda organizačním rozkazem č. 1 ze dne 2. 1. 2008 byla, obdobně jako v případě organizačního rozkazu č. 1 ze dne 2. 1. 2007, služební pohotovost nařízena, z části kopie rozkazu č. 1 ze dne 2. 1. 2008 obsažené ve správním spisu toto ve vztahu k žalobci (který byl podle prvostupňového orgánu určován k plnění úkolů Letecké pátrací a záchranné služby na letišti Plzeň – Líně), dovozovat nelze a nelze tedy uzavřít, že i na základě tohoto organizačního rozkazu byla žalobci nařizována služební pohotovost. Nařízení pohotovosti nelze dovozovat z týdenních rozkazů resp. jejich části týkající se určení služeb, neboť z nich plyne pouze to, že v konkrétní den byl žalobce toliko určen do konkrétní směny, její časový rozvrh, harmonogram, rozdělení na dobu výkonu služby a pohotovosti z nich však neplyne. Nařízení pohotovosti nelze dovozovat ani z organizačního rozkazu č. 200 ze dne 30. 9.

2008. Ve vztahu k létům 2005, 2006 a 2008 tedy zdejší soud nařizování pohotovosti za prokázané nemá.

39. Pokud jde o rok 2007, tak přestože organizačním rozkazem č. 1 ze dne 2. 1. 2007 byla formálně služební pohotovost nařízena, tak z toho však ještě dovozovat naplnění podmínky důležitého zájmu služby.
40. Žalovaný uvádí, že není pochyb o důležitém zájmu služby SAR s ohledem na mezinárodní závazky České republiky k jejímu zajištění a že i případná absence tohoto zájmu nebrání, aby v časovém úseku 12 hodin, kdy žalobce dle žalovaného prokazatelně odpočíval a pouze vyčkával na případnou aktivaci, byl žalobce finančně hodnocen odlišně.
41. Podle zdejšího soudu je důležitý zájem neurčitý právní pojem, který je třeba v každém jednotlivém případě vyložit. Naplnění podmínky důležitého zájmu služby lze typicky spatřovat ve vzniku neočekávané situace způsobené momentální indispozicí či absencí některého z příslušníků např. ze zdravotních či jiných důvodů; důležitý zájem služby však nelze spatřovat v dlouhodobém (až trvalém) nahrazování nedostatku osob zvýšenými nároky (mj. nařizováním služeb přesčas) na stávající personál s odkazem na důležitý zájem služby (obdobně rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2010, č. j. 10 A 34/2010-28; všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zajištění nepřetržité služby LZS a SAR je jistě legitimním cílem; toho však nemá být dlouhodobě dosahováno vytěžováním vojáků prostřednictvím výjimečného institutu služební pohotovosti, který má v naléhavých situacích sloužit k zajištění důležitého zájmu služby, a to pouze ve zcela nezbytné míře; důležitým zájmem služby tak nemůže být zajištění běžného provozu bez existence mimořádných okolností (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2017, č. j. 11 Ad 7/2015-47, nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 7. 2015, č. j. 22 Ad 20/2014-69). Nenaplnění zákonné podmínky důležitého zájmu služby ostatně vyplývá i z toho, jak měla být služební pohotovost vojákům nařízena – prostřednictvím organizačního rozkazu velitele vojenského útvaru na celý kalendářní rok; tedy jistě ne v reakci na konkrétní výjimečné okolnosti. To fakticky popírá naplnění účelu služební pohotovosti, jak vyplývá z § 30 zákona o vojácích z povolání, a to i s vědomím toho, že s ohledem na objektivní okolnosti mohou důvody pro nařízení služební pohotovosti trvat i delší časový úsek. Existenci důležitého zájmu služby, opět s ohledem na účel služební pohotovosti, nelze spatřovat ani ve vydání interních normativních aktů – směrnic – které fakticky v rozporu se zákonem služební pohotovost bez naplnění zákonné podmínky ukládají. V tomto směru Krajský soud v Brně uzavírá, že nebyl-li tedy dán důležitý zájem služby, jak byl vymezen výše, nebyla služební pohotovost v posuzované věci nařízena v souladu se zákonem.
42. Přestože byla služební pohotovost v souvislosti s organizačním rozkazem č. 1 ze dne 2. 1. 2007 nařízena v rozporu se zákonem (níže se soud k problematice organizačního rozkazu či organizačních rozkazů vyjádří podrobněji), je ovšem pro určení toho, zda žalobci přísluší za takto nařízenou služební pohotovost plat za výkon služby či „pouze“ odměna za služební pohotovost, nutné posoudit, jaké činnosti žalobce v rámci nařízené služební pohotovosti vykonával – zda charakter činností během služební pohotovosti byl identický či obdobný s činnostmi nařizovanými žalobci v rámci výkonu služby, jak tvrdí žalobce, či nikoliv; tento závěr vyplývá i z obecného principu odměňování za vykonanou práci (obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. 21 Cdo 5033/2007, dostupný na www.nsoud.cz).

43. Prvostupňový orgán uvedl, že podrobný průběh směny SAR (LPZS) byl vedle denních rozkazů velitele vojenského útvaru 4574 Přerov, které obsahovaly pouze určení konkrétních příslušníků útvaru do těchto směn, upraven v organizačním rozkaze, a že rozvržená služba SAR je podrobně popsána v příloze č. 6 k organizačnímu rozkazu č. 1/2007 ze dne 2. 1. 2007. Dále uvedl, že rozdělení služby SAR bez podrobného harmonogramu na 12 hodinový výkon služby v čase od 07:00 hod do 19:00 hod a na 12 hodinovou pohotovost na pracovišti od 19:00 hod do 07:00 hod je obsažen i v organizačním rozkaze č. 1/2008 a č. 200/2008. Dále uvedl, že z výpovědí funkcionářů plk. gšt. v z. Ing. J. B. a plk. v z. Ing. M. K., rovněž vyplývá, že vojákům zařazeným do směny SAR nebyla v průběhu směny v čase, kdy jim byla nařízena služební pohotovost, nařizována jakákoliv činnost, přičemž žádnou činnost ani nesměli vykonávat. Předletovou přípravu byli povinni vykonávat pouze v době výkonu služby, v době služební pohotovosti nikoliv. V případě, že v době služební pohotovosti došlo k aktivaci za účelem zahájení záchranné akce, vojákovi byla veškerá činnost po přijetí signálu k aktivaci zaevidována jako výkon služby, jako taková zaplacená a voják byl povinen následně vyčerpat zákonnou dobu odpočinku v délce minimálně 8 hodin, tj. následně již k výkonu služby nenastoupil. Pokud ovšem ke vzletu v době služební pohotovosti nedošlo, bylo zcela v souladu se zákonem, zejména s požadavky na minimální dobu odpočinku vojáka mezi směnami, řetězit výkon služby, dobu služební pohotovosti a opětovný výkon služby.
44. Obdobně žalovaný dovodil, že nepřetržitost průběhu útvarové směny neznamená, že všichni určené příslušníci vykonávají nepřetržitou službu ve smyslu § 24 a násl. zákona o vojácích z povolání. Jmenovité zařazení vojáků z povolání do výkonu služby bylo realizováno denními rozkazy velitele (např. rozkaz velitele vojenského útvaru 4574 č. 13 ze dne 18. 1. 2007). Z výpovědi plk. gšt. v z. Ing. J. B. a plk. v z. Ing. M. K. podle žalovaného vyplývá, že vojákům zařazeným do služeb SAR nebyla v průběhu jejich směny v čase, kdy jim byla nařízena služební pohotovost, nařizována jakákoliv činnost, přičemž žádnou činnost ani nesměli vykonávat. Předletovou přípravu byli povinni vykonávat pouze v době výkonu služby, v době služební pohotovosti nikoliv. V případě, že v době služební pohotovosti došlo k aktivaci za účelem zahájení záchranné akce, vojákovi byla veškerá činnost po přijetí signálu k aktivaci zaevidována jako výkon služby, jako taková zaplacená a voják byl povinen následně vyčerpat zákonnou dobu odpočinku dle § 28 zákona o vojácích z povolání, tj. následně již k výkonu služby nenastoupil. Pokud ovšem ke vzletu v době služební pohotovosti nedošlo, voják v této době disponoval 12 hodinami odpočinku (z toho 8 hodin spánku), tj. dobou, která je v souladu s požadavky na zákonná minima odpočinku dle § 28 zákona o vojácích z povolání.
45. Žalobce k charakteru činnosti během nařizované služební povinnosti uvádí, že rozdělení doby výkonu služby na 12 hodin služby a 12 hodin služební pohotovosti bylo pouze formálním aktem rozdělení nepřetržitého 24 hodinového výkonu služby, neboť vykonával identické činnosti v průběhu celých 24 hodin bez ohledu na to, zda se formálně jednalo o výkon služby nebo služební pohotovosti.
46. Právě s ohledem na to, že požadavek žalobce na dorovnání platu by byl oprávněný pouze v případě, kdy by žalobce vykonával v době služební pohotovosti činnost, která je pracovní náplní služby LZS či SAR, pak bylo v daném řízení potřebné náležitě zjistit skutkový stav věci, tj. především to, jak byl výkon žalobcovy služební pohotovosti v rozkazech velitele útvaru nařízen a jaké činnosti a práce přítomní vojáci (včetně žalobce) v rámci služební pohotovosti ve skutečnosti vykonávali (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne

26. 1. 2017, č. j. 11 Ad 7/2015-47). Podle zdejšího soudu uvedené nelze bez dalšího posoudit toliko na základě organizačních rozkazů, jak se jimi zdejší soud výše zabýval. Nelze tak učinit ani na základě směrnice pro činnost LZS a SAR 233. vrtulníkové lety ze dne 17. 1. 2006, č. j. 42-9/2006-2802/13, ani na základě předpisu pro létání Let-1-1. Z těchto dokumentů neplyne, jaký byl konkrétně průběh služby a není na jejich základě možné porovnat, zda se pohotovost a její průběh od výkonu služby lišila. Za relevantní tak lze považovat toliko provedené výpovědi svědků. Ve správním spise jsou obsaženy protokoly o výsledku Ing. J. J., Ing. P. Š., plk. gšt. Ing. P. L., Ing. M. P., Ing. V. P., Ing. J. H., plk. v z. Ing. M. K., mjr. v z. Ing. S. K., plk. v. v. Ing. J. B.

47. Ing. J. J. uvedl, že působil jako velitel útvaru od roku 1996 přibližně do roku 2002, od roku 2002 do 2005 byl velitelem odloučené části 33. základny v Přerově, k 30. 11. 2005 odešel do zálohy. Vypověděl, že v době služební pohotovosti nebyly ukládány žádné další úkoly, vojáci drželi jen hotovost (mohli se v hotovostní místnosti seznamovat s úkoly, které je čekají v dalším období). Piloti měli během výkonu služby i pohotovosti možnost odpočívat. Piloti v rámci vojenského útvaru Líně zajišťovali úkoly LZS, SAR, přepravní úkoly a další dle potřeb armády České republiky (přeprava osob, materiálu, průzkum), osádka SAR se mohla účastnit jiného výcvikového létání. Dělení služby na výkon služby a služební pohotovost nařídil náčelník generálního štábu, jednotlivým vojákům byla pohotovost nařízena rozkazem na týden, kdy byli vojáci předurčeni do LZS a SAR, pohotovost nařídil on nebo velící důstojník ústní formou, analogické rozkazy neexistovaly, o rozdělení např. na 7/19 či 19/7 byl vydán ústní rozkaz.
48. Ing. P. Š. uvedl, že působil po celou dobu existence útvaru v Líních jako zástupce velitele pro letovou přípravu, měl na starosti letovou přípravu posádek a přípravu leteckých dispečerů. K 30. 11. 2005 odešel do zálohy. Piloti měli povinné letové hodiny, mimo služby se prováděly letové akce (směny) – slétání posádek, procvičování plánovaných úkolů, výcvik mladých pilotů apod. Armáda při stanovování pracovní doby toto vše musela zohlednit při svých požadavcích, nemohli si dovolit nerespektovat letovou přípravu. Pohotovost byla nařízena v rozkaze velitele, zde vyšla sestava pro LZS a SAR a ta pracovala podle obecně nastavených parametrů pro výkon služby útvaru.
49. Plk. gšt. Ing. P. L. vypovídal nikoliv ke službě LZS či LPZS, nýbrž ke službě NATINADS. Uvedl, že tato služba je zabezpečena 24 hodin denně, systém pracovní pohotovosti nezná, pokud posádka odpočívá, je stále v režimu 24 hodin, v rámci režimu NATINADS je prováděn i výcvik, který je plánován v rámci letky. Neuvedl však nic konkrétního k obsahu pohotovosti a služby s ohledem na služební zařazení žalobce.
50. Ing. M. P. vypověděl, že v roce 1998 po převelení od útvaru v Praze šel k letce LZS a SAR. V roce 2005 převzal funkci velitele letky, která byla podřízena útvaru v Přerově, v té době byla služba zabezpečována v systému 12 hodin práce a 12 hodin služební pohotovosti, on určoval rozkazem osoby do služby LZS a SAR na celých 24 hodin, 5 osob personálu pro každou službu. Systém rozdělení 12/12 byl už od vzniku letky, při podřízenosti pod základnu Přerov to bylo nařízení této základny. Rozkaz vycházel vždy v pondělí na následující týden. Vydával týdenní rozkaz určení do služby. Na dotaz, zda do roku 2005 dostal rozkaz od svého velitele, že je jako pilot určen do služební pohotovosti, a zda sám určil osobně někoho do služební pohotovosti, uvedl, že tento rozkaz neobdržel, a to ani ústně, a osobně rozkaz o určení do služební pohotovosti žádnému vojáku nevydával; služba LZS a SAR byla formálně rozdělena na službu 12/12. Činnost vojáka v rámci 24 hodinové služby byla stále stejná, stále zde byla pohotovost ke vzletu, doba vzletu se

neměnila, příprava letu byla pořád stejná. Kdyby služba byla pojata jako nepřetržitá 24 hodinová bez pohotovosti, aniž by došlo k jejímu formálnímu rozdělení na službu a služební pohotovost, LZS a SAR by byly zajištěny, ale nezbyly by hodiny na výcvik pilotů a plnění ostatních úkolů útvaru. Kromě povahy plněných úkolů je obsah služby NATINADS, LZS a SAR stejný. V rámci armády je jiná nepřetržitá služba zabezpečovaná služební pohotovostí ještě v Přerově (roj SAR). Pokud je v čl. 4.3. směrnice pro činnosti LZS a SAR uvedeno, že vrtulník je udržován v pohotovosti ke vzletu 4 minuty ve dne a 10 minut v noci, tak toto ustanovení směřuje vůči osádce vrtulníku a zabezpečujícímu technickému personálu, sděluje jim časy ke vzletu, které musí dodržet. Z čl. 6.2. směrnice pro něj plyne toliko to, že má trávit čas v místnosti tam uvedené, na samotný vzlet a činnost uvedené vliv nemá.

51. Ing. V. P. vypověděl, že otázkou nařizování pohotovosti se jako náčelník generálního štábu začal zabývat od roku 2010, řešilo se jednotné zabezpečení letecké záchranné služby a služby NATINADS. Neuvedl však nic konkrétního k obsahu pohotovosti a služby s ohledem na služební zařazení žalobce.
52. Ing. J. H. vypověděl, že působil ve funkci kapitána vrtulníku, dále se podílel na zpracování podkladů pro finanční orgány za piloty a palubní techniky, na základě kterých byly vyplaceny finance, záchranáři a technický personál si poklady zpracovávali sami. Podle pravidel pro zpracování se mělo vykázat 12 hodin jako výkon služby a 12 hodin jako pohotovost na pracovišti, přičemž pokud byla provedena práce v době služební pohotovosti, byla vykázána jako výkon služby. Systém 12/12 byl nastaven při založení útvaru, rozdělovník služeb byl umístěn na nástěnce, každý věděl, že pokud přijde do služby v 7 hodin ráno, bude tam 24 hodin. Mezi službou a pohotovostí nebyl rozdíl, příslušníci se postupně začali zajímat, za jakých podmínek slouží, jedním z impulsů byl nesoulad ve službě létajícího personálu a zdravotnického personálu, kdy zdravotnický byl jiného útvaru a měl započteno celých 24 hodin jako výkon služby při stejném typu služby, tento nesoulad gradoval i např. s ohledem na systém NATINADS. Podle velení bylo důvodem pohotovosti to, že jiným způsobem nešlo úkoly LZS a SAR a další úkoly (výcvik, metodické zaměstnání s IZS, ukázky na veřejnosti, popř. zásahy při živelných pohromách) zabezpečit.
53. Dále byl vyslechnut plk. v z. Ing. M. K., který uvedl, že v době, kdy vykonával funkci náčelníka štábu 23. základny vrtulníkového letectva, nebyla vojákům nařizována v době služební pohotovosti žádná činnost, a pokud byla nařízena a vykonávána nějaká práce, například v souvislosti s předletovou přípravou, letem a poletovou přípravou, byla tato činnost řádně proplacena. Nemá žádné poznatky o tom, že vojáci v rámci služby SAR museli z důvodu připravenosti konat nějakou činnost. Na základě směrnice velitele vzdušných sil byl zpracován organizační rozkaz č. 1 upřesňující podmínky rozdělení služby, konkrétní voják na konkrétní den byl uveden v denním rozkaze velitele základny, organizační rozkaz a denní rozkazy vydal a schválil velitel základny. V rámci pohotovosti nebyla příslušníkům služby SAR ze strany základny nařizována letová činnost. O aktivaci k letové činnosti rozhodoval RCC Praha. Realizací vzletu k vrtulníku došlo k přerušení pohotovosti, byla započata práce, tato byla vykázána a proplacena.
54. Mjr. v z. Ing. S. K. nevypověděl ničeho konkrétního k obsahu služby a pohotovosti, aby bylo možné tyto doby z hlediska činnosti žalobce porovnat.

55. Plk. v. v. Ing. J. B. vypověděl, že v době, kdy vykonával funkci velitele 23. základny vrtulníkového letectva (vojenský útvar 4574), nebyla nařizována vojákům sloužícím službu SAR v době služební pohotovosti činnost týkající se přípravy vzletu vrtulníku, neboť směrnice velitele vzdušných sil ke službě SAR nic takového nenařizovala a ani z velení vrtulníkové základny žádné takové nařízení vydáno nebylo. Nemá poznatky o tom, že vojáci v rámci služby SAR museli v době služební pohotovosti z důvodu jejich připravenosti konat nějakou činnost. V případě, že by v rámci služební pohotovosti došlo ke vzletu vrtulníku či by vyvstala jiná nutnost konat službu, končila by služební pohotovost okamžikem přijetí výzvy ke vzletu nebo vyvstáním nutnosti konat službu a nastupoval by výkon služby a z toho vyplývající nárok na plat za službu místo příplatku za služební pohotovost. Služební pohotovost byla nařízena na základě směrnice velitele vzdušných sil, která se týkala LZS a LPZS a stanovovala 12 hodin výkonu služby a 12 hodin výkonu služební pohotovosti během 24 hodin; čas zahájení a ukončení výkonu služební pohotovosti byl stanoven jím vydávaným organizačním rozkazem na výcvikový rok, který byl platný 365 dní. Letové posádky a pozemní personál služby LPZS byly na konkrétní dny určovány jeho denním rozkazem a průběh jejich služby se řídil směrnici a časovým rozvrhem uvedeným v organizačním rozkaze, který stanovoval průběh výkonu služby všech vojáků určených do služby SAR (LPZS) a byl stejný po celý rok. Pokud byli vojáci přítomni na pracovišti v režimu pohotovosti, byly jim v rámci tohoto režimu nařizovány lety na záchranu lidského života, lety k pátrání a záchrany a lety na udržení a obnovení rozlétanosti. Pokud se týkalo vzletu LPZS, pokyny vydávalo RCC (záchranné koordinační středisko), pokud se prováděl výcvik nebo obnova rozlétanosti, rozkazy k těmto letům vydával on, před letem musela proběhnout koordinace s RCC. Předpisem Let-1-1 je nařízena před realizací letu předletová příprava. Při výkonu služební pohotovosti posádka předletovou přípravu nevykonává, po přijetí výzvy ke vzletu končí služební pohotovost, nastupuje výkon služby, posádka provádí předletovou přípravu v nezbytném rozsahu, délka předletové přípravy není stanovena, řídí se daným úkolem. Na vzlet vrtulníku byly stanoveny časové normy, časová norma pro vzlet v noci, tj. v době služební pohotovosti, byla vyšší, než pro vzlet ve dne. Zda RCC vzneslo požadavek na rychlejší vzlet vrtulníku v době, kdy posádka vykonávala služební pohotovost, mu není známo. Nepamatuje si, že by se stalo, že by v denních rozkazech byl stanovován jiný průběh pohotovosti než v organizačním rozkaze.
56. Z výše uvedeného podle zdejšího soudu plyne, že dle některých svědků byla doba služby a doba pohotovosti co do náplně totožná, nebyl mezi nimi rozdíl a jednalo se o 24 hodinovou službu. I pokud někteří svědci vypověděli, že v době pohotovosti nečinili vojáci ničeho, tak přesto uvedli, že určitou činnost vykonávali, byla-li jim nařízena – konkrétně se mělo jednat o lety na záchranu lidského života a lety k pátrání, lety na udržení a obnovení rozlétanosti, ale i práce v souvislosti s předletovou přípravou, letem a poletovou přípravou, výcvik, metodické zaměstnání s IZS, ukázky na veřejnosti, popř. zásahy při živelných pohromách. Podle zdejšího soudu se tedy výše uvedené výpovědi svědků shodují v tom, že i v době pohotovosti byly či mohly být nařizovány činnosti, které vojáci vykonávali v době služby.
57. Shoda mezi svědky nepanuje v tom, zda i v době pohotovosti probíhala letová příprava stejným způsobem, jako v době služby. Ostatně pokud správní orgány s odkazem na výpověď plk. v z. Ing. M. K. Ing. a plk. v. v. Ing. J. B. konstatovaly, že předletovou přípravu nebyli vojáci povinni vykonávat v době pohotovosti, tak i sám Ing. M. K. vypověděl, že byla nařizována práce v souvislosti s předletovou přípravou, letem a

poletovou přípravou. Pokud prvostupňový orgán dovodil, že technická příprava vrtulníků byla realizována v době výkonu 12 hodinové služby v souladu s vnitřními předpisy (Let-1-4 – Inženýrská letecká služba, apod.), a že až po přijetí signálu k aktivaci docházelo k předletové přípravě, výkonu letu a poletové přípravě, tak správní orgán nevysvětlil, v čem technická příprava spočívá a v čem se liší od předletové přípravy vykonávané po přijetí signálu (kdy činnost po přijetí signálu již podle správních orgánů byla výkonem služby a nikoliv pohotovostí). Stejně tak nebylo zcela zřejmé, proč byla dle prvostupňového orgánu technická příprava nařizována pouze v době služby a nikoliv v době pohotovosti, a zda tato příprava souvisí vždy s konkrétním prováděným letem (tedy je vykonávána kupříkladu po každém provedeném letu z důvodu přípravy na další let) či je vykonávána pravidelně, automaticky, bez ohledu na konkrétně provedené lety, a proč; to z argumentace správních orgánů není zřejmé. Ostatně ani odkazovaný předpis Let-1-4 – Inženýrská letecká služba (případně další předpisy týkající se přípravy) se ve správním spise nenachází. Nadto zdejší soud uvádí, že správní orgány v otázce obsahové náplně pohotovosti a doby služby plně nevyhodnotily všechny výše uvedené svědecké výpovědi.

58. Pokud jde o prováděnou přípravu, té se podle zdejšího soudu týká směrnice pro činnost LZS a SAR 233. vrtulníkové letky ze dne 17. 1. 2006, č. j. 42-9/2006-2802/13, podle jejíž části 4 „*Vymezení základních podmínek provozu SAR a LZS*“ je pohotovost vrtulníku pro plnění úkolů SAR a LZS nepřetržitá, vrtulník SAR je udržován v pohotovosti ke vzletu do 10 minut, vrtulník LZS je udržován v pohotovosti ke vzletu do 4 minut ve dne a do 10 minut v noci. Dále podle části 6 směrnice „*Organizace směny SAR a LZS*“ příprava posádek do hotovostí SAR a LZS probíhá v rámci účelové přípravy na daný měsíc, velitelé obou posádek před zaujetím hotovostí vyhodnotí synoptickou a navigační situaci na území České republiky, situaci konzultují a upřesňují v závislosti na konkrétních podmínkách v průběhu celé služby, velitel posádky přebírá vrtulník po hlášení připravenosti vrtulníku palubním technikem. Další povinnosti plnou z části 7 směrnice „*Zásady přípravy a provedení letu*“ a části 9 směrnice „*Zásady přípravy a ošetřování letecké techniky*“. Dále se přípravy týká předpis Let-1-1, podle jehož čl. 38 je pilot – velitel letadla – mj. povinen se před letem seznámit s podmínkami pro vzlet, se stavem a předpokládaným vývojem meteorologické (ornitologické) situace v místě vzletu, po trati (v pracovních prostorech) a v místě přistání, a současně podle čl. 204 tohoto předpisu předletovou přípravu uskutečňuje posádka letadla samostatně, pro úkolový briefing využívá informačních služeb vojenského LS LPS, a v rozkaze na létání jednotlivými lety se musí určit rozvržení doby létání a doby pro předletovou přípravu umožňující minimálně 1 hodinu předletové přípravy nebo minimálně 1 hodinu a 30 minut předletové přípravy k mezinárodnímu letu.
59. Ani s ohledem na uvedené povinnosti dle citovaných předpisů nebylo podle zdejšího soudu zřejmé, jak tyto povinnosti správní orgány věcně vyhodnotily ve vztahu k době služby a době pohotovosti; nebylo zcela zřejmé, která z uvedených činností se týkala žalobce, a to konkrétně v době služby a době pohotovosti, případně proč některé z uvedených činností byly vykonávány v době služby a v době, kdy byla nařizována pohotovost, nikoliv, a to za situace, kdy podle svědeckých výpovědí byly lety uskutečňovány v době služby i v době, kdy vojáci měli mít nařizenu pohotovost; správní orgány jednoznačně neozřejmily, kterou činnost v rámci přípravy je nutné provést před každým letem a po každém letu, a kterou je možné vykonat v době služby, a nikoliv nezbytně v době, na kterou byla nařizována pohotovost, která činnost případně nesouvisí s provedením každého letu, která činnost se týká žalobce v době služby, a která v době, na kterou byla nařizována pohotovost. Tedy správní orgány srozumitelně nevysvětlily, jaký byl průběh služby a jaký byl průběh

pohotovosti co do obsahu těchto režimů, a vůbec jakým způsobem probíhal časový úsek od 7 h do 7 h následujícího dne, jaký byl jeho harmonogram a pravidelná obsahová náplň a jak bylo možné, že některé činnosti vykonávané v době služby nemusely být vykonávány v době, na kterou byla nařizována pohotovost. Není přitom rozhodující, jak opakovaně zdůrazňují správní orgány, že v době jimi označované jako pohotovost byla jakákoliv činnost proplácena, pokud bylo potřeba ji vykonat; i za této situace je totiž možné, že režim v době pohotovosti (od 19 h do 7 h druhého dne) byl totožný jako v době označované jako doba výkonu služby – jak ostatně tvrdí žalobce a jak potvrdili také někteří svědci. Ohledně této skutečnosti tak panovaly rozpory. Nadto prvostupňový orgán ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl, že žalobce byl určován k plnění úkolů Letecké pátrací a záchranné služby (SAR), nicméně z doložených týdenních rozkazů plyne, že žalobce byl určován do služeb LZS i LPZS, stejně tak z dokumentu „*Vyhodnocení zařazení por. Ing. V. P. podle zveřejňovaných denních rozkazů k výkonu služeb LZS a LPZS u 223. Vrtulníkové letky Líně - VÚ 4574 Líně za období zpětně tří let, od podání „Žádosti o náhradu škody na ušlé mzdy“, tj. ze dne 4. 9. 2008.*“ plyne, že žalobce byl jednotlivými rozkazy určován do služeb LZS i LPZS. Správní orgány přitom nevysvětlily, zda se tyto služby obsahově lišily a případně jak.

60. S ohledem na výše uvedené zdejší soud shrnuje, že není sporné, ve kterých dnech byl žalobce přítomen na stanovišti letecké záchranné služby resp. letecké pátrací a záchranné služby na letišti Plzeň-Líně. Za sporné však bylo možné stále považovat, zda tato přítomnost byla žalobci nařizována jako služba či jako pohotovost, či lépe řečeno, zda se jednalo o přítomnost, která trvale vykazovala – po materiální stránce – znaky služby, tedy zda náplň žalobcovy činnosti v době pohotovosti byl/nebyl srovnatelný s náplní činnosti v době od 7.00 do 19.00.
61. Zdejší soud výše zdůvodnil, že bylo prokázáno, že v roce 2007 byla žalobci v rozporu se zákonem nařizována služební pohotovost, a to na základě organizačního rozkazu č. 1 (k tomu níže), vydaného na celý tento rok, ve spojení s týdenními rozkazy o určení jednotlivých posádek, přestože nebyla splněna zákonná podmínka důležitého zájmu služby. To by však samo o sobě neznamenal, že žalobci byla fakticky nařizována služba, a nikoliv pohotovost (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 7. 2020, č. j. 62 Ad 18/2019-45).
62. Soud také poznamenává, že žalobce svou argumentaci staví silně především na formálním aspektu věci, který by šlo shrnout tak, že nebyly-li naplněny zákonné podmínky pro nařízení služební pohotovosti, nemohlo se o služební pohotovost jednat (a žalobce tedy měl být platově odměněn jako za výkon „běžné“ služby), potažmo příslušné rozkazy jsou v různých aspektech deficitní, z čehož má opět vyplývat důvodnost žalobcových platových nároků. Tomu však soud nemůže plně přisvědčit. Jak již vysvětlil výše, důležitý je materiální obsah žalobcovy činnosti, která má být tím či oním způsobem platově odměňována. Soud zde nadto přiměřeně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 9 As 117/2016-25, publikovaný pod č. 3572/2017 Sb. NSS, dle kterého je rozkaz individuální řídicí akt, kterým nadřízený příslušník závazně přikazuje konkrétně určenému podřízenému příslušníkovi nebo příslušníkům ozbrojených sil či bezpečnostních sborů povinnost něco vykonat nebo se určitého jednání zdržet (jak plyne z čl. 64 Základního řádu ozbrojených sil České republiky z roku 2001; dále jen „Zákl-1“), přičemž pro posouzení otázky, zda se jedná o rozkaz, není podstatné to, zda byl vydán v souladu s právními předpisy – viz § 48 odst. 2 zákona o vojácích z povolání (ačkoli

se Nejvyšší správní soud ve vzpomínaném případě primárně vyjadřoval nikoli k režimu dle zákona o vojácích z povolání, nýbrž dle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, je zdejší soud toho názoru, že z něj plynoucí závěry lze uplatnit i nyní). Zároveň v souvislosti s výše uvedeným Krajský soud v Brně dodává, že spojení organizačního rozkazu s (tý) denním rozkazem považuje za akceptovatelné v obecné rovině i v nyní posuzovaném případě. Je tomu tak proto, že voják má principiálně povinnost dodržovat rozkazy všech nadřízených (srov. čl. 6 odst. 36 Zák1-1), nikoli jen „přímých“ nadřízených, jak snad žalobce implikuje (Zák1-1 rozeznává mezi různými kategoriemi nadřízených, rozhodné přitom je, že jsou právě nadřízenými, nikoli jakou podskupinu nadřízených tvoří); povinnost splnit rozkaz nadřízeného by tu, zjednodušeně řečeno, byla i v případě, že by ten který nadřízený v rozporu s čl. 10 odst. 64 Zák1-1 svými rozkazy zasáhl do působnosti podřízených velitelů. Ani případné jiné vady, pakliže by nebyly jasně excesivní, které by porušovaly např. zmíněný čl. 10 Zák1-1 (rozkaz by např. nebyl zcela jasný), by nezpůsobovaly to, že by podřízený neměl povinnost takový rozkaz uposlechnout, či že by se již o rozkaz ani nejednalo. V konkrétním případě tak měl, a dle názoru soudu i mohl, žalobce mít povědomost, že např. organizační rozkaz č. 1 z roku 2007 plnění úkolů směny členil na dobu služby a pohotovosti (totéž plynulo i ze Směrnice pro činnost LZS a SAR 233. vrtulníkové letky ze dne 17. 1. 2006, č. j. 42-9/2006-2802/J3). Zároveň za absurdní považuje soud žalobcovu argumentaci, že i v případě pohotovosti by měl dodržet celou dobu předletové přípravy v trvání nejméně jedné hodiny – do důsledků vzato tak žalobce dovozuje, že minimálně hodinu po převzetí služby (např. od 7:00 do 8:00) by neměl uskutečnit žádný let na záchranu života a zdraví, ale měl by se věnovat právě oné předletové přípravě. Vedlejší je dle názoru soudu také polemika o tom, kdo mohl dát žalobci a dalším vojákům pokyn (rozkaz) ke vzletu v době pohotovosti, či spor o obsahu pojmu „směna“.

63. Předmětná formální hlediska vyplývající z žalobních námitek tak soud považuje za vedlejší (či za ne zcela relevantní), i když žalobci přisvědčuje v tom, že některé aspekty (tý) denních rozkazů mohly svádět k domněnce, že žalobci byla nařízena jen služba, a nikoli také pohotovost. Zde soud odkazuje na to, že dané rozkazy obsahují formulaci „*určuji služby takto*“, přičemž nikde nehovoří o určení doby pohotovosti, potažmo pojem pohotovosti jasně nezmiňují (s výjimkou níže uvedeného).
64. Soud k organizačnímu rozkazu č. 1 z roku 2007 dodává, že žalobci lze přisvědčit, že daný rozkaz se primárně obrací skutečně především k jednotlivým velitelům (náčelníkům), jak plyne i z provedeného dokazování; podobně příloha č. 6 se týká zejména „rozepisování“ směn na doby pohotovostí a služby primárně s ohledem na řešení a vykazování platových nároků. V tomto smyslu je možné uznat, že takový rozkaz nemusel být pro žalobce úplně „čitelný“ či neproblematicky dostupný, resp. že vybočoval z obvyklých standardů, které vykazují jiné rozkazy, které se žalobcem prezentovaného případu týkají, a jež Krajský soud v Brně provedl k důkazu při ústním jednání, nebo jež jsou součástí správního spisu (např. jednotlivé tý/denní rozkazy). Zde lze kromě zmiňovaných (tý) denních rozkazů poukázat na rozkaz velitele Vojenského útvaru 4574 ze dne 16. 1. 2008, č. 12/2008, ze kterého vyplývá, že jím byly pohotovosti či směny nařizovány tak, že byl určen jmenovitě konkrétní voják, a to s upřesněním podoby služby či pohotovosti, přičemž obdobným způsobem byly řešeny i další služební, organizační a personální otázky jako např. náhradní volno, služební volno při překážkách ve službě apod. Přesto se soud v souladu se shora uvedeným domnívá, že k žalobci se musel organizační rozkaz č. 1 z roku 2007 minimálně po materiální stránce dostat, resp. že přinejmenším po materiální stránce byl seznámen

s obsahem tohoto rozkazu. I z průběhu jednání před soudem (z uváděné argumentace) lze vyvodit, že žalobce měl již po delší dobu povědomost o tom, že dochází ke členění jeho činnosti na dobu 12 hodin služby a 12 hodin pohotovosti, což se odráželo v jeho platovém ohodnocení. Lze si těžko představit, že by o svých platových poměrech žalobce nevěděl a právě toto platové ohodnocení muselo žalobci srozumitelně signalizovat stav věci, a to zejména ve spojení se směrnicí pro činnost LZS a SAR 233. vrtulníkové letky ze dne 17. 1. 2006, č. j. 42-9/2006-2802/J3. Jakkoli tedy lze do jisté míry pochybovat o „kvalitě“, v jaké se žalobce o povinnostech pro něj vyplývajících z organizačního rozkazu ve spojení s příslušnou směrnicí dozvěděl, přesto se soud domnívá, že lze hovořit o tom, že pohotovost byla žalobci nařízena. Tyto závěry soud formuluje i k jiným obdobím než byl rok 2007, u něhož bylo možné hovořit o podchycení pohotovostí v organizačním rozkaze č. 1/2007; dle názoru soudu je lze přiměřeně vztáhnout i na další roky, kdy takové organizační rozkazy (či směrnice) nejsou k dispozici, nicméně žalobce a další vojáci v obdobném postavení věděli o (alespoň formálním) členění služeb a pohotovostí v režimu 12/12.

65. Shora zmíněné skutečnosti však tvoří jisté „střípky“ mozaiky, která podává obraz o účelovém členění činnosti žalobce (a dalších vojáků ve srovnatelné pozici) na dobu služby a dobu pohotovosti (k tomu přispívají i formulace obsažené v příloze č. 2 k organizačnímu rozkazu č. 1/2006, jak na ně při jednání soudu poukázal žalobce). Při plném respektování zásady, že „[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“ (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) totiž soud nemohl zcela odhlédnout od důkazu provedeného při ústním jednání soudu dne 13. 10. 2021, konkrétně Směrnice LZS 2019. Ta obsahově nahradila Směrnicí č. j. 42-9/2006-2802/J3, kterou se soud zabýval již výše, přičemž ovšem Směrnice LZS 2019 již neobsahuje žádné členění na dobu služby a dobu pohotovosti. Naopak tato směrnice přepokládá jen a pouze „rozvržení doby služby“, přičemž „[p]o dobu služby se členové posádek věnují nepřetržitěmu vyhodnocování meteorologické a vzdušné situace nad určeným územím, studiem zvyšují své teoretické znalosti dle Let 1-1 nebo vykonávají jinou činnost nařízenou nadřízeným velitelem“ (čl. 5.9.4. směrnice ve spojení s Přílohou č. 1 – Harmonogram plnění, průběhu a předání služby LZS). (Relevanci soud nepřiznal důkazům v podobě výše zmíněných kopií knih „Předání a převzetí služeb LZS a SAR“ za roky 2006 a 2008, a kopií zápisníků letu – z nich považuje za zřejmé, že lety byly uskutečňovány i v době od 19:00 do 7:00, avšak nijak z nich neplyne, že by posádky vrtulníků po takovém letu nebyly vystřídány v tom smyslu, že by hned od 7:00 hod znovu nastoupily do služby, potažmo z nich jasně neplyne, jaký mají vztah k podpoře žalobcových nároků. K tomu soud doplňuje, že z vyjádření u ústního jednání ve věci 29 Ad 8/2019 (viz výše) plyne, že žalobce věc pojímal tak, že by hned po letu uskutečněném v době označené jako pohotovost měly být příslušné posádky vystřídány; naopak žalovaný měl za to, že by k vystřídání mělo dojít až po uběhnutí celé doby „pohotovosti“, bez ohledu na to, zda v době od 19:00 do 7:00 hod. proběhl let jediný, nebo naopak letů více. Soud se v tomto směru kloní k výkladu žalovaného, a to s tím, že z ničeho, co bylo v řízení předloženo, neplyne, že by po době pohotovosti, v jejímž rámci byly uskutečněny lety – jeden nebo více –, ta která posádka od 7:00 hod. znovu nastoupila do služby.)
66. Podle názoru soudu tato pozdější směrnice lépe reflektuje povahu činnosti žalobce a dalších srovnatelných vojáků, neboť není zřejmé, proč by se v minulosti posádky vrtulníků neměly věnovat např. „vyhodnocování meteorologické a vzdušné situace“, či proč by takovou činnost měly mít dokonce zakázanou. Není zřejmé, zda „zákaz“ sledování aktuální

meteorologické a jiné situace mohl přispět k bezpečnosti služby. Soud by chápal, pokud by byl kupř. určen jeden voják, který by ve službě danou situaci stále vyhodnocoval a následně při aktivaci dalšího leteckého personálu z pohotovosti tyto další vojáky o aktuálních podmínkách informoval. Za posuzované situace ale lze o pozici žalovaného chovat pochyby a naopak lze chápat, pokud žalobce a další příslušníci letového personálu v rámci vlastní iniciativy podmínky pro uskutečnění letu sledovali a vyhodnocovali. Zde považuje soud za relevantní odkaz žalobce na čl. 38 Let-1-1, dle kterého „[p]ilot-velitel letadla je povinen: [...] – před letem se seznámit s podmínkami pro vzlet, se stavem a předpokládaným vývojem meteorologické (ornitologické) situace v místě vzletu, po trati (v pracovních prostorech) a v místě přistání“. Jak již bylo řečeno, duchu tohoto předpisu Směrnice LZS 2019 odpovídá, zatímco „zákaz“ činnosti spíše ne, nota bene za situace, kdy normy pro vzlet činily čtyři, resp. deset minut, přičemž žalobce popisuje, jaké všechny úkony je třeba před vzletem provést – k tomu by pak přistupovalo také aktuální seznamování se s meteorologickou situací.

67. S tím souvisí skutečnost, že správní orgány nikdy nenabídly skutečně racionální vysvětlení pro posuzované členění v režimu 12/12, tedy na dobu služby a dobu pohotovosti, u něhož by se „v pozadí“ nerýsovaly spíše fiskální a personální důvody, než důvody týkající se podoby a kvality činnosti žalobce a dalších vojáků ve srovnatelném postavení. Lze naopak poukázat na výpověď Ing. P. Š., dle kterého byla „[v]arianta rozvržení služby v té době, tedy v roce 1998 byla jediná možná, když se útvar stavěl“, přičemž cca 55 vojáků útvaru představovalo letecký personál. Rovněž svědek Ing. J. J. hovořil o tom, že v případě nepřetržitého 24hodinového režimu by možná musel být omezen výcvik u útvaru. V tomto smyslu se vyjádřil i svědek Ing. M. P. Z těchto výpovědí dle názoru soudu plyne, a jako racionální se takto jeví argumentace a výpočty prezentované žalobcem v žalobě, že předmětné členění na dobu služby a dobu pohotovosti bylo opodstatněno v zásadě toliko personálními a ekonomickými hledisky, nikoli reálnými potřebami služby či se efektivně odráželo v reálné náplni činnosti žalobce a dalšího leteckého personálu. K tomu přistupuje také shora zmíněná částečná nejednoznačnost organizačních rozkazů, pakliže se berou do kontextu jiné rozkazy, na které poukazyval žalobce (tý/denní rozkazy, rozkazy provedené k důkazu v rámci jednání soudu, popř. rozkazy, které žalobce předkládal k důkazu již v rámci správního řízení, např. rozkaz velitele Vojenského útvaru 4574 ze dne 27. 6. 2008, č. 126/2018, a ze dne 16. 1. 2007, č. 11/2007).
68. S tím souvisí také skutečnost, že rozhodnutí žalovaného ve věci žalobce již dvakrát zrušil Krajský soud v Ostravě (rozsudky ze dne 15. 6. 2010, č. j. 22 Ca 27/2009-51, a ze dne 10. 7. 2015, č. j. 22 Ad 20/2014-69), jednou rozhodnutí prvostupňového správního orgánu zrušil sám žalovaný a zcela obdobná rozhodnutí žalovaného v nedávné minulosti zrušil i senát 62 Ad zdejšího soudu (viz např. rozsudek ze dne 1. 7. 2021, č. j. 62 Ad 7/2019-74). Mezitím pak zdejší soud řešil žaloby na ochranu proti nečinnosti, které se týkaly rozhodování ve věci nároku žalobce a dalších vojáků ve srovnatelném postavení, v souvislosti s nimiž dal Krajský soud v Brně žalobcům v zásadě zapravdu, že v řízení docházelo k průtahům (viz např. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2017, č. j. 30 A 205/2016-64).
69. Krajský soud tak dovozuje, že v situaci, kdy
 - k nařizování pohotovostí nebyly splněny zákonné podmínky,
 - spíše než skutečné potřeby služby vedly k nařizování pohotovostí finanční a personální důvody,

- a správní orgány nejsou ani po více než deseti letech, po opakovaném rušení jejich rozhodnutí, schopné poskytnout jednoznačné důkazy a podklady svědčící o nedůvodnosti žalobcových nároků (viz rozhodnutí senátu 62 Ad zdejšího soudu v obdobných věcech), resp. o obsahu činnosti v rámci pohotovostí,

by bylo možné v jistém smyslu, jak to činí žalobce, hovořit o odepírání spravedlnosti, pakliže by nyní soud věc vracel žalovanému k dalšímu řízení. Soud přitom po doplněném dokazování (nová úprava předmětných činností dle Směrnice LZS 2019, popř. další shora uvedené důkazy), které svědčí spíše o účelovém jednání žalovaného, spatřuje důvody pro odlišení se od závěrů vyslovených senátem 62 Ad zdejšího soudu, který podobná rozhodnutí žalovaného rušil pro nepřezkoumatelnost; nyní se soud domnívá, že již lze hovořit o oprávněnosti nároků žalobce, přičemž nijak nepopírá správnost závěrů senátu 29 Ad ve vztahu k jím posuzovaným věcem, v nichž daný senát s ohledem na stav řízení shledal deficit v dokazování a přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Nelze odhlédnout ani od problematického dalšího dokazování ve správním řízení po více než třinácti letech od doby, kdy žalobce své nároky poprvé uplatnil.

70. Přitom Krajský soud v Brně nepovažuje za přesvědčivé odůvodnění žalovaného, které má svědčit o možnosti nařizování pohotovostí, spočívající v gramatickém rozdílu – jak uvádí žalovaný, u služby SAR musí být dle příslušné mezinárodněprávní úpravy *zajištěny* 24 hodiny denně, zatímco integrovaný systém protivzdušné obrany NATINADS (NATINAMDS) musí být dle norem NATO *vykonáván* v režimu 24 hodin denně. S tím souvisí také argumentace žalobce, že jím vykonávaná činnost a činnost NATINADS byla srovnatelná – žalovaný konkrétně nedoložil, v čem spočívaly jím tvrzené rozdíly v reálném výkonu činnosti SAR a NATINADS, vyjma popisu rozdílu v jejich organizaci (s. 7 napadeného rozhodnutí). Pokud by žalovaný dokázal, že reálný výkon služby NATINADS se liší od činností, které žalobce a další podobní vojáci vykonávali ve službě SAR, pak by jeho pozice v nynějším řízení byla o dosti silnější; pokud by naopak vyplynulo, že reálný výkon obou leteckých činností byl obdobný, svědčilo by to o neodůvodněné rozdílném zacházení s vojáky vykonávajícími předmětné služby. S ohledem na shora konstatované však soud již další dokazování v daném směru nevyžaduje.
71. Pokud jde o výše uvedené závěry, pak ale zdejší soud zdůrazňuje, že nepovažuje za možné je jednoduše zobecňovat: Ne vždy, pokud je vojenskému pilotovi či obdobně zařazenému vojákovu nařízena pohotovost v místě, kde obvykle vykonává službu, mu musí být plat vyplácen, jako kdyby službu skutečně konal; rozhodný zůstává skutečný obsah jeho činnosti. Také to neznamena, že by „letcům“ nemohla být nikdy pohotovost nařízena. Naopak je to možné a případné nezákonné nařízení pohotovosti samo o sobě zpravidla nezaloží nárok na plat, který odpovídá platu za službu. Tomu ostatně odpovídá i judikatura Soudního dvora Evropské unie, např. rozsudek ze dne 9. 9. 2021, C-107/19, *Dopravní podnik hl. m. Prahy*, dle jehož bodu 42. „na způsob odměňování pracovníků za doby pracovní pohotovosti se nevztahuje směrnice 2003/88, nýbrž relevantní ustanovení vnitrostátního práva. Tato směrnice proto nebrání použití právní úpravy členského státu, kolektivní smlouvy nebo rozhodnutí zaměstnavatele, jež pro účely odměny za pracovní pohotovost zohledňují odlišné doby, během nichž je práce skutečně vykonávána, a doby, během nichž se skutečná práce nevykonává, i když tyto doby musí být pro účely použití uvedené směrnice považovány v plném rozsahu za „pracovní dobu“ [rozsudek ze dne 9. března 2021, *Radiotelevizija Slovenija (Doba pracovní pohotovosti na odlehlém místě)*, C-344/19, EU:C:2021:182, bod 58].“ Nynější závěry Krajského soudu v Brně se tedy opírají o

konkrétní a specifické okolnosti případu, jak byly popsány výše. Obecně pak v obdobných případech mají vojáci, kteří mají pocit, že je jim pohotovost nařizována protizákonně, možnost se bránit právě proti tomuto postupu, a to v reálném čase a jiným způsobem, než prostřednictvím požadavků na zpětné proplacení nárokových částek.

V. b) Námitka promlčení

72. Žalobce také namítá, že námitka promlčení nároku byla správními orgány uplatněna v rozporu s dobrými mravy. Žalobce k tomu odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu týkající se výkonu práva v rozporu s dobrými mravy. Také uvádí, že na legalizaci dle žalobce nezákonného jednání správních orgánů se podílela Inspekce ministra obrany, přičemž její vyjádření se stalo argumentačním podkladem pro postup nižších velitelů k tomu, jak se vypořádat s osobami poukazujícími na nezákonné jednání při rozdělování 24 hodinových služeb. Také odkazuje na existenci Inspektora Armády České republiky a oddělení právní služby, které bylo dle žalobce použito za účelem krytí a legalizace nezákonného jednání služebních orgánů.
73. Prvostupňový orgán k této otázce uvedl, že žalobce podal žádost o dorovnání ušlého platu dne 14. 8. 2008, přičemž podle § 161 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání je povinen tyto peněžité nároky uplatnit u správního orgánu ve tříleté promlčecí lhůtě, v opačném případě a za předpokladu, že se promlčení služební orgán dovolá, nelze podle § 159 odst. 1 věty druhé zákona o vojácích z povolání peněžité nároky žalobci přiznat. Služební plat je podle § 681 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání splatný 15. den kalendářního měsíce, který následuje po měsíci, kdy nárok na služební plat vznikl; v posuzovaném případě tak došlo k promlčení nároku na dorovnání ušlého platu žalobce vzniklého za měsíc červenec roku 2005 (splatnost 15. 8. 2005, 16. 8. 2005 mohly být uplatněny poprvé, poslední den uplatnění peněžitých nároků za měsíc červenec 2005 je tedy 16. 8. 2008). Žalovaný se závěry prvostupňového orgánu souhlasil.
74. K tomu zdejší soud uvádí, že bez ohledu na výklad služebních orgánů zavazující služební orgány rozhodující v řízeních ve věcech služebního poměru příslušníků ozbrojených sil, se mohl žalobce domáhat svého práva i proti tomuto výkladu (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 7. 2015, č. j. 22 Ad 20/2014-69, vydaný mj. ve věci žalobce, kdy Krajský soud v Ostravě rozhodoval i o žalobě žalobce podané proti rozhodnutí Náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 8. 1. 2014, č. j. MOCR 577-13/2014). Současně je třeba uvést, že promlčení nároku je v obecné rovině pravidlem, jehož prolomení musí být opravdu závažné a zejména spíše nezávislé na vůli příslušné osoby, nebo omezující její možnosti fakticky právně jednat (např. dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, účast v mezinárodní misi v místech se špatnou infrastrukturou apod.); z podání žalobce nic takového neplyne a není zjevné, že by mu v uplatnění jeho práva takto závažné skutečnosti bránily (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2018, č. j. 6 Ad 31/2017-32). Proto zdejší soud nemůže přisvědčit námitce žalobce o nemravnosti uplatněné námítky promlčení.
75. Výše uvedené soud konstatuje i při vědomí argumentace, která byla prezentována v související věci sp. zn. 29 Ad 16/2019 při jednání soudu dne 13. 10. 2021. V této věci zaznělo, že „vyjma výplatních pásek“ nic nenasvědčovalo tomu, že vojákům byly nařizovány pohotovosti (jak již soud zmiňoval výše, nelze tento „signál“ podceňovat do té míry, jak to činí žalobce). I kdyby platilo, že pohotovosti nebyly jasně nařízeny ani ústními rozkazy, organizačními rozkazy apod., a následná úprava alespoň v této formě

měla sloužit k *ex post* legalizaci nastalého stavu, stále lze dle názoru soudu vycházet z toho, že služební orgány byly vedeny v první řadě snahou „šetřit“, ne „škodit“, byť důsledkem tohoto jednání mohlo být i jisté poškození žalobce. Poškození druhé strany je ostatně pravidelným důsledkem nedodržení smluvních a obdobných závazků, aniž by naopak bylo možné pravidelně vycházet z toho, že takové jednání je předně vedeno úmyslem škodit; i nyní tak lze dle názoru soudu hovořit o tom, že v první řadě služební orgány sledovaly vlastní prospěch, nikoli cizí „neprospěch“, a proto není namístě prolomení obecných pravidel o promlčení.

V. c) Rozšíření žádosti

76. Žalobce také namítá, že správní orgány postupovaly nesprávně, pokud nerozšířily posuzování jeho žádosti i do období let 2008 až 2012.
77. Žalobce k tomu dále uvádí, že z kontextu vyplývá, že správní orgán si danou žádost vyžádal proto, že ji nemá k dispozici z důvodu ztráty; pokud tato byla doložena včetně oznámení Velitelství společných sil Olomouc o postoupení žádosti na VÚ 8407 Praha – Kbely ze dne 12. 6. 2012, které časově navazuje na dobu, kdy bylo podáno rozšíření žádosti, pak není možné formalisticky argumentovat, že z citovaného oznámení o postoupení není patrné, zda šlo o výše specifikované rozšíření žádosti o přepočtení odsloužených hodin a s tím spojené navýšení platu za období let 2008 až 2012. Správním orgánem přitom nebylo zjištěno a není o tom ve spise založen jakýkoliv důkaz, že by ve shodný čas žalobce činil vůči témuž správnímu orgánu jakékoliv jiné podání. Ani na korespondenci zástupce žalobce z 9. 5. 2012 a 12. 6. 2012, ve které se odvolává na původní žádost z roku 2011, nebylo odpovězeno, že se podání odmítá pro neexistenci původní žádosti či jinou zjevnou neopodstatněnost.
78. K věci zdejší soud uvádí, že prvostupňový orgán se ve svém rozhodnutí otázkou rozšíření žádosti blíže nezabýval. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí uvedl, že prvostupňový orgán se ve svém rozhodnutí vyjádřil mj. právě k rozšíření nároku žalobce; nic dalšího však k této otázce neuvedl, přestože žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí vznesl k rozšíření žádosti stejnou argumentaci, jako nyní v žalobě.
79. Zdejší soud k tomu konstatuje, že správní spis neobsahuje žádný jednoznačný důkaz o tom, že by žalobce svůj nárok v průběhu správního řízení rozšířil, ani že by k této otázce probíhala mezi žalobcem resp. jeho zástupcem a správními orgány komunikace. Nenachází se v něm ani žádný „nesporný“ důkaz o tom, že by žalobce v roce 2011 zaslal Velitelství vzdušných sil žádost o doplacení dlužné částky, ani že by taková žádost byla postoupena do Prahy; oznámení Velitelství společných sil Olomouc o postoupení žádosti na VÚ 8407 Praha – Kbely ze dne 12. 6. 2012, na které odkazuje žalobce, ve správním spise není obsaženo. Za této situace tak nejsou dány dostatečné skutkové podklady pro posouzení toho, zda žalobce skutečně svoji žádost rozšířil či nikoli, kdy tak učinil, jakým podáním, či jakého období se měl tento úkon týkat.

VI. Závěr

80. Soud tak uzavírá, že dle jeho názoru byly v případě žalobce, s přihlédnutím ke shora přiblíženým specifickým okolnostem případu, splněny podmínky pro uznání jeho platových nároků za období tří let zpětně od podání žádosti o dorovnání ušlého platu.
81. Pokud jde o námitku, že správní orgány žalobci úmyslně způsobily škodu, tak tento závěr žalobce opět dává do souvislosti s tím, že mu byl nařízen výkon služby na dobu formálně

označovanou (a také proplácenou) jako pohotovost. I v případě, že by skutečně žalobce v této době materiálně konal službu, resp. v situaci, kdy soud dospěl k názoru, že lze za daných specifických okolností hovořit o výkonu služby, a nikoliv jen o pohotovosti, neuvádí žalobce nic, z čeho by bylo možné dovozovat, že tak správní orgány měly učinit s úmyslem poškodit žalobce. Z argumentace žalobce, i ze závěrů soudu, které byly uvedeny výše, plyne, že tomu tak bylo z důvodu efektivního využití lidských zdrojů, resp. toho, že by z personálních důvodů nebylo jinak možné plnit všechny úkoly, tedy nikoliv z úmyslu primárně způsobit žalobci škodu. Orgány Armády ČR se tedy spíše snažily „ušetřit“ a řešit personální nouzi, nikoli prvoplánově žalobci škodit, byť ten se může subjektivně cítit poškozeným.

82. Zdejší soud tedy shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V novém řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Nezbytnost zrušení prvostupňového rozhodnutí nechť posoudí žalovaný.
83. Krajský soud v Brně pak doplňuje, že dále bude na žalovaném, aby se vyjádřil k žalobcem odkazovanému rozšíření žádosti, případně zda takové žádosti byly postoupeny do Prahy, eventuálně aby se vyjádřil k žalobcem zmiňované ztrátě listin. V tomto směru soud ruší rozhodnutí žalovaného rovněž pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

VII. Náklady řízení

84. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.
85. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o šest úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika k vyjádření žalovaného ze dne 10. 2. 2020 a další dvě podání ve věci samé ze dne 25. 2. 2021 a ze srpna roku 2021 – viz níže, účast na jednání) a šest režijních paušálů, a to ve výši $6 \times 3\,100\text{ Kč}$ a $6 \times 300\text{ Kč}$ [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem $20\,400\text{ Kč}$ (soud považoval za jeden úkon dvě věcně, obsahově a časově související podání, a to ze dne 10. 8. a 11. 8. 2021, u nichž nebyl zásadní důvod je členit v tom smyslu, že by obě nebylo možné považovat za jediný „důvodný“ a účelný úkon ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., byť žalobce požadoval přiznání náhrady nákladů řízení za „oba“ tyto „úkony“). Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku $4\,284\text{ Kč}$, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši $3\,000\text{ Kč}$.
86. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši $27\,684\text{ Kč}$. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu. Zároveň soud dodává, že ve věci nepřistoupil k snížení přiznané náhrady nákladů řízení o 20 % dle § 60 odst. 7 s. ř. s. ve spojení s analogickou aplikací § 12 odst. 4 advokátního tarifu (s ohledem na to, že žalobce byl

zastupován stejným advokátem jako dalších 14 žalobců, a to jen ve věcech, které projednává senát 29 Ad tohoto soudu, přičemž jak povaha věcí, tak použitá argumentace byly obdobné). Možnost snížení náhrady nákladů řízení v uvedeném smyslu soud avizoval při ústním jednání dne 13. 10. 2021, žalobce však v následném podání ze dne 18. 10. 2021 uvedl relevantní argumentaci proti takovému postupu (komplikovanost případu a procesní aktivita se snahou o meritorní rozhodnutí ve věci, aniž by opětovně došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí „pouze“ pro nepřezkoumatelnost; způsob předchozího rozhodování správních soudů v obdobných věcech; individuální aspekty jednotlivých případů konkrétních žalobců).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie

Brno 13. října 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu